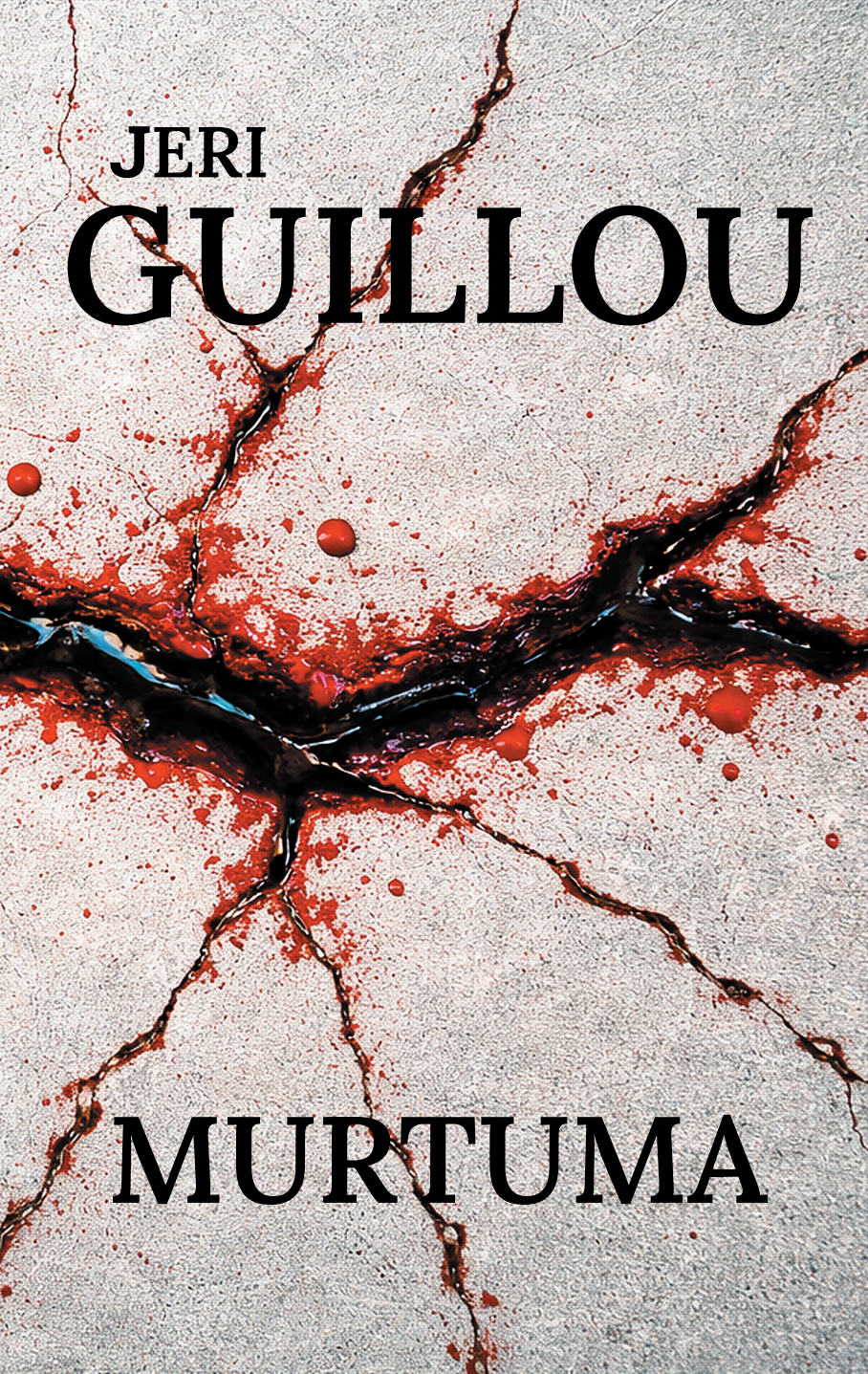

**JERI
GUILLOU**

MURTUMA

Jeri Guillou

Murtuma

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Jeri Guillou

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763
Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-5396-5

1

Vaativa värinä taskun pohjalta kiskaisi Erikin irti ajatusten tahmeasta verkosta. Viesti Kasperilta välähti ruudulle. Se oli yksinkertainen: "Nähdään siinä brasserien kulmalla, lähellä mun siskon kämppää. Tiedät kyllä paikan."

Keskeytys antoi luvan pitää tauon roolista, joka oli pysynyt hänen päällään koko työpäivän. Se oli kuin puku, joka näytti hyvältä, mutta puristi hartioita. Hän sammutti näytön, työnsi puhelimen taskuun ja käveli lasiseinän ohi kohti hissejä jättäen taakseen toimistokerroksen ilmastoidun viileyden. Aulassa tuoksui kiillotettu kivi ja kahvikoneen kitkerä jämä. Kun ovet aukenivat ja hän astui ulos kadulle, Pariisin sykkivä ilta vyöryi hänen eteensä kuin hyökyaalto. Se ryntäsi hänen aisteihinsa kerralla kuin liian kovalle säädetty stereo.

Erik Kalliossa oli ollut jotain poikkeavaa jo pienenä poikana. Hänen läsnäolonsa sai opettajan pysähtymään kesken lauseen ja luokkakaverit vilkaisemaan häntä sivusilmällä. Hän oli läsnä tavalla, joka keräsi huomiota, vaikka olisi mieluummin kadonnut takapulpetin varjoihin. Tavoitteet eivät olleet hänelle pelkkiä päämääriä, vaan projekteja, jotka hän purki osiin, aikataulutti ja

lukitsi paikoilleen. Hän liikkui maailmassa kirurgin tarkkuudella ja rakensi itselleen järjestyksen, jotta sisällä myllertävästä kaaoksesta jäisi ulospäin näkyviin vain siistit ja hallitut reunat.

Silti nyt, huolimatta perheestä, jota hän rakasti, Annista, Liisasta ja Niklaksesta, jokin oli liukunut paikaltaan. Kiintopisteet olivat yhä olemassa, mutta hän ei saanut katsettaan pidettyä niissä. Suunta tuntui sumealta, kuin kompassin neula nykisi hermostuneesti eri ilmansuuntiin.

Työstä oli tullut tyhjempää kuin hän halusi myöntää. Päivät koostuivat loputtomista tehtävuettelosta, Teams-kutsuista ja neuvotteluhuoneista, joista jäi harvoin mitään muistettavaa. Hänestä oli tullut yksi ratas suuressa koneistossa – tehokas ja helposti vaihdettavissa.

Menestys, johon hän oli tottunut, oli haalistunut taustalle. Ylennykset ja tittelit, joista oli joskus tullut hyväntahtoista naljailua työporukassa, eivät merkinneet enää mitään. Ne olivat kuin ilmastointilaite, jota kukaan ei huomaa – ennen kuin se sammuu.

Brasserie kadunkulmassa odotti häntä kuin tuttu kulissi. Kaksinkertaiset lasiovet, punaiset markiisit ja pienet pöydät työntyivät puoliväkisin jalkakäytävälle. Hän oli käynyt siellä Kasperin kanssa niin monta kertaa, että henkilökunta tervehti häntä jo kuin sukulaista.

Toimiston hektinen rytmi ei yltänyt tänne.

Erik riisui takkinsa. Hän antoi silmiensä tottua kellertävään valoon ja vajosi nahkaiseen penkkiin Kasperia vastapäätä. Ilmassa leijui konjakin mausteinen ja tamminen tuoksu sekoittuen grillatun lihan ja paistetun voin tuoksuun.

Kasper Louhi oli ollut hänen ankkurinsa lapsuudesta asti. Hän oli poika, joka ilmestyi takapihalle jääkiekkomaila kädessään ja sanoi: ”Sä vedät liian lujaa, ota rauhallisemmin.” Siinä missä Erik pusersi tekemisen äärimmilleen, Kasperilla oli kyky nojata taakse ja nähdä kokonaisuus. Erik oli periksi antamaton, kulmikas ja joskus jopa liian suora. Kasper oli harkitseva ja piti

jalat maan pinnalla silloinkin, kun muut hutiloivat. Nuoruusvuosina Kasperin periaatteet olivat pehmentäneet Erikin terävimmän reunan. Hän oli muistuttanut Erikiä, että ihmisiä ei voinut käsitellä pelkkinä muuttujina, vaikka se taulukoissa näyttikin helpommalta.

Nyt Kasper oli Pariisissa työmatkalla ja tapaamassa sisartaan, joka oli asettunut kaupunkiin vuosia sitten. Kuten aina, hän oli raivannut kalenteristaan tilaa Erikille.

Kasper aloitti yhden tarinoistaan. Ne alkoivat aina muka viat-
tomasta havainnosta ja päättyivät johonkin, mikä sai koko
pöydän nauramaan tai hiljentymään. Nyt hänen kätensä piirsi-
vät kerronnan tahdissa kaaria ilmaan, ikään kuin hän jäsentäisi
näkymättömiä dioja. Erik kuunteli, tai ainakin yritti kuunnella.

Tunnit kuluivat, ja brasserie ehti täyttyä kertaalleen ja tyhjen-
tyä lähes puolilleen. Puheensorina sekoittui lasien kilinään ja
kahvikoneen sihahduksiin. Erik huomasi, että heidän yhdessä-
olonsa oli muuttunut kevyestä juttelusta hänen
todellisuuspaokseen. Hän oli fyysisesti paikalla, nojaten kyynär-
päällään pöytään ja nyökkäillen oikeissa kohdissa, mutta hänen
ajatuksensa olivat muualla.

Erik toivoi Kasperin rytmin kuljettavan hänet kauemmaksi
päivän loputtomista Excel-taulukoista sekä riskiraporteista. Jo-
kainen konjakkisiemauksen polte kurkussa siirsi työt taka-alalle,
samaan paikkaan, jossa hän piti mielessään huomisen esityksen
ja isänsä hautajaiset.

– Noniin, Erik. Lähdetään jonnekin muualle. Ilta on aivan liian
täydellinen tuhlattavaksi vain yhdessä paikassa, Kasper sanoi ja
läimäytti Erikiä toverillisesti selkään sen verran lujaa, että Erik
säpsähti ja naurahti.

He maksoivat laskun ja astuivat ulos mukulakivikadulle. Vii-
leä ilma tuntui hyvältä, kuin joku olisi avannut ikkunan liian
kuumaan kokoushuoneeseen. Kaupunki kulki rytmissä heidän

vierellään – askelten tasainen kopina, naurunpurskahdukset terrasseilta sekä saksofonin törähdys, joka kantautui jostain sivukujalta.

Kasper käveli, kuin tuntisi jokaisen kadunkulman. Hän osoiteli yksityiskohtia, jotka Erik rekisteröi viiveellä. He ohittivat kulmakioskin, jossa Gauloises-askit olivat matkamuistotornien vieressä. Korttelin päässä katulampun alla oli parkkeerattu vanha viininpunainen Peugeot. Sen takapenkillä kohoava peitto paljasti jonkun nukkuvan siellä yön yli.

– Pariisin yö. Onhan tämä nyt jotain aivan muuta. Kaikki tämä historia, niin monta tarinaa jokaisessa kivessä, Kasper sanoi levittäen kätensä kuin esitelläkseen taideteosta.

Erikin ajatukset kulkivat omilla poluillaan. Hän ei nähnyt talojen silueteissa romantiikkaa, vaan kerroksittain huoneita, joissa käytäisiin läpi kriisipuheluita, hankalia neuvotteluja ja käsiteltäisiin palaverilistoja. Neuvotteluhuoneissa vaiennetut kysymykset Pariisin viikolta olivat löytäneet hänet jälleen. Kaupungin yllä kaartuva taivas ei tuntunut romanttiselta vaan välinpitämättömältä, aivan kuin se katsoisi häntä alaspäin lupaa-matta mitään.

Yökerhon ovi heilahti voimalla auki heidän vieressään ja sylki kadulle basson jyskeen, joka tuntui enemmän rintalastassa kuin korvissa.

Yö Erikin ympärillä oli kuin elokuva, jonka tarkennus oli säädetty hieman väärin. Liike ja melu sekoittuivat suttuiseksi taustaksi, josta yksityiskohdat erottuivat vain hetkittäin. Erik nojautui tiiliseinää vasten. Sen karhea pinta raapi takin läpi. Hän tiesi, ettei tämä ollut hänen toivomansa tapa irrottautua, mutta hänellä ei ollut juuri nyt parempaa ratkaisua.

Ovimies ohjasi heidät sisään.

Kasper puristi Erikiä olkapäästä.

– Erik, my friend! Sä näytät siltä kuin olisit nähnyt aaveen. Onko sulla kaikki ok?

– Joo, kaikki ok.

Erik ei tarvinnut peiliä varmistaakseen, ettei hänen vastauksensa vakuuttanut ketään, ei ainakaan Kasperia.

– Älä nyt viitsi. Tule. Otetaan sisällä yhdet ja katsotaan, mitä musiikki tekee sun mielelle, Kasper sanoi, ja koukkasi kätensä Erikin hartioille ja alkoi ohjata tätä baaria kohti.

Kasperin luontainen charmi, joka oli vuosien varrella pelastanut monet kiusalliset illalliset ja neuvottelut, alkoi nyt raapia Erikin hermoja. Jokainen leveä virnistys ja heitetty vitsi osui johonkin kohtaan, joka oli valmiiksi arka. Kuitenkin osa hänestä luotti siihen, että Kasper osasi pitää tilanteen kasassa.

Kasper tilasi uudet juomat. Lasien kolahdus puiseen tiskiin hukkuu klubin syvyyksistä kumpuavaan kakofoniaan: ranskaa, englantia ja jotain siltä väliltä, rosoista slangia.

Kasper kääntyi Erikiä kohti, kohotti lasinsa ja huusi metelin yli:

– Malja sille, että me löydetään merkitys tästä kaoottisesta maailmasta!

Se oli ollut hänen vakiomaljansa yliopistoajoilta asti, kulunut ja jollain tapaa suloinen.

Erik nosti lasinsa pelkämästä tottumuksesta. Kristalli tuntui tavallista painavammalta.

– Merkitykselle.

Sanat hukkuivat basson iskuun, mutta ele teki tehtävänsä. Jokin heidän välillään pysyi yhä ennallaan.

– Älä näytä noin surkealta! Kasper sanoi.

Kasperin huumori oli taas menettämässä napsun verran teränsä. Hän katsoi Erikiä tarkasti. Hän yritti löytää edes pienen merkin siitä vanhasta Erikistä, joka oli auttanut häntä selviytymään kamalien tenttiviikkojen läpi.

Yön liukuessa pikkutunneille Kasperin nauru harveni ja muuttui hyräilyksi biisien välissä.

Kasper vilkaisi puhelintaan ja rypisti otsaansa hetkeksi. Hän taputti Erikiä olkapäälle tällä kertaa kevyemmin.

– Kuule, mä käyn vessassa. Pidä talo pystyssä sillä aikaa.

– Joo, ok, Erik sanoi ja heilautti kättään huolimattomasti.

Kasper katosi klubin hämärään takaosaan. Erik jäi istumaan tiskin ääreen. Baarin melu tuntui yhtäkkiä nousevan puoli pykälää kovemmaksi, vaikka DJ tuskin oli vaihtanut volyymia. Väkijoukon energia puuroutui yhdeksi eläväksi massaksi, jossa yksittäiset ihmiset sekoittuivat toisiinsa – mustia t-paitoja, punattuja huulia ja mustia nahkatakkeja. Nyt, kun Kasperin jatkuva puheensorina oli hetkeksi poissa, Erik tunsi, kuinka joku rivi työjonosta yritti hivuttautua pintaan.

Hän ehti olla kuplassaan vain hetken, ennen kuin hänen huomionsa tempautui muualle.

Tanssilattialta, liikkeen keskeltä, erottui yksi hahmo – nainen, jonka olemus ei pyytänyt huomiota, vaan oletti sen. Naisen liikkeet osuivat musiikin iskujen väliin tavalla, joka sai askeleet näyttämään vaivattomilta. Aivan kuin bassolinja olisi kulkenut suoraan hänen selkärankaansa pitkin raajoihin.

Nainen kääntyi, ja hänen kasvojensa piirteet terävoityivät Erikin näkökentässä. Erik tunnisti hänet melkein ennen kuin ehti ajatella.

Sofia.

Vaikka Sofia Torres oli ollut Erikin tiimissä vasta kuukauden, hän oli viime aikoina alkanut kiinnittää häneen huomiota. Sofiassa oli ristiriita, samanaikainen flirtti ja täsmällinen ammattimaisuus, joka häiritsi Erikin logiikkaa. Kokouksissa hän puhui numeroista ja riskimalleista niin saumattomasti, että jopa vanhemmat kollegat kuuntelivat häntä. Mutta pienet sivukomentit ja katse, joka viipyi sekunnin liian pitkään, rikkoivat asetelman. Hän tasapainoili leikkisyyden ja provokaation välillä tavalla, joka olisi voinut olla vahinko, ellei se olisi toistuvaa.

Nainenkin huomasi Erikin, kuin olisi jo tiennyt, missä hän istui. Jokainen askel, jonka hän otti tanssilattialla kohti Erikiä, vaikutti harkitulta. Ruskeat silmät porautuivat Erikin silmiin kutsuen hänet katsomaan pintaa syvemmälle.

Sofia kumartui niin lähelle, että Erik tunsu naisen hengityksen ihollaan.

– Moi, pomo. Otetaanko shotit?

Sofia ojensi Erikille shottilasins. Hän otti sen vastaan kysymättä, mitä se oli, ja kumosi juoman yhdellä kulauksella.

– En odottanut näkeväni sua täällä, Erik sanoi.

– Niin, melkoinen yllätys, eikö vain? Mun piti vähän tuulettaa päätä työpäivän jälkeen. Mutta päiväni parani juuri nyt, Sofia sanoi ja antoi katseensa viipä kiusoitellen Erikin huulilla.

Juuri kun hetki alkoi löytää rytmensä, tuttu käsi laskeutui kevyesti Erikin olkapäälle.

– No mutta. Nyt mä ymmärrän, miksi sä et huomannut, kun mä äsken heilutin kättä tuolla takana, Kasper sanoi ja vilkaisi Sofiia ja sitten Erikiin.

Sofia suoristi selkäänsä ja ojensi kätensä.

– Sofia. Me tehdään töitä yhdessä.

– Kasper. Erikin huoltomies jo sieltä ala-asteelta asti. Ja mun pitää olla aamulla kahdeksalta Défensessä palaverissa. Jos MÄ jään tänne teidän kanssa, me kaikki myöhästytään.

– Kyllä mä pärjään. Kiitos tästä illasta, Erik sanoi.

Kasper taputti Erikiä olkapäälle ja vilkaisi vielä kerran Sofiiaa, kuin varmistaakseen, että homma pysyisi hanskassa edes jollain tavalla.

– Sä olet selvästi hyvissä käsissä. Mä soitan huomenna. Nuku välillä, jooko? Kasper sanoi ja hymyili enemmän ystävälle kuin tilanteelle.

– Joo joo. Mene vaan.

– Me puhutaan tästä vielä, Kasper sanoi, kääntyi, pujotteli itsensä ihmisjoukon läpi ja katosi oviaukon hämäriin kehyksiin.

Kasperin poissaolon jättämä tyhjiö viipyi hetken heidän välis-
sään. Erik tunsi sen, mutta Sofia veti hänet takaisin ennen kuin
se ehti kasvaa kunnolla.

– Sun kaveri vaikuttaa hyvältä tyypiltä, Sofia sanoi.

– Joo, on se. Liian hyvä tällaisiin iltoihin.

– Ehkä juuri sellaisten takia tarvitaan joku, joka lähtee kotiin
ajoissa.

Kasperin lähdettyä hetki ehti syventyä vain lyhyesti, kun joku
ilmestyi heidän viereensä. Sofia kääntyi, ja mies tervehti häntä
lyhyesti.

– Simon. Sofian entinen työkaveri, hän esitteli itsensä ja ojensi
kätensä kohti Erikiä.

Hymy ei täysin yltänyt miehen silmiin, mutta se ei ollut myös-
kään kylmä. Se oli pikemminkin pidättyväinen, kuin mies olisi
testannut tilannetta ennen kuin päätti, missä roolissa siihen as-
tuisi. Erikistä tuntui, että he olisivat voineet kohdata toisessa
kontekstissa.

Jokin Simonin ryhdissä – tapa, jolla hän seisoi hieman paino
toisella jalalla mutta silti valmiina liikahtamaan – muistutti Eri-
kiä itsestään. Yhdessä he erottuivat joukosta lähes tahattomasti.
Molemmat olivat pukeutuneet tummiin housuihin ja kauluspai-
toihin. Se oli käytännöllistä ja sopi sekä kokouspöydän ääreen
että yökerhoon ilman vaatteiden vaihtoa.

Simonin kädenpuristus oli luja, ehkä hieman liian tarkasti an-
nosteltu. Alun jäykkyyden hälvettyä, keskustelun vire löytyi
yllättävän helposti. He puhuivat työmatkoista, viikoista, jotka
katosivat lentokenttien putkiin ja identtisiin hotellikäytäviin, ja
sattumanvaraisista kohtaamisista, joissa joku vieras ihminen oli
sanonut lauseen, joka oli jäänyt mieleen vuosiksi.

Jokainen vuorosana kuori pienen kerroksen pois siitä muo-
dollisuudesta, jonka molemmat olivat tuoneet mukanaan –
tavasta, jolla esiinnyttään, kun ei vielä tiedetä, kuka toinen on.

Pienen tauon jälkeen Simon kaivoi puhelimensa taskusta.

– Mitä jos vaihtaisimme yhteystietoja? hän ehdotti kuin sivulauseessa.

Erikin suupieleen nousi ohut, ironinen virne.

– Nykyään ihmiset vain seuraavat toisiaan somessa. Välillä mietin, milloin sekin alkaa tuntua vanhanaikaiselta.

Simon naurahti tällä kertaa rennommin.

– Totta. Mutta tehdään tämä nyt kerrankin vanhanaikaisella tavalla. Jos haluat joskus kokeilla jotain erilaista täällä, niin soita.

Kun he naputtelivat numeroita puhelimiinsa, näyttöjen kylmä valo valaisi hetkeksi heidän kasvonsa. Erik ehti vilkaista sivulle ja huomata muutoksen Sofiassa. Lämpö, joka hänen olemuksestaan hetki sitten oli hehkunut, oli hiipunut. Tilalle oli tullut hienoinen etäisyys, kuin hän olisi ottanut puoli askelta taaksepäin liikkumatta fyysisesti.

Kun Simon mainitsi, että hänen täytyi hakea teini-ikäinen tytärtänsä kotibileistä, Erik tunsu hetkellisen piston kylkiluissaan. Isyys asetteli asioita tärkeysjärjestykseen tavalla, jonka Erik tunnisti liiankin hyvin.

– Pidetään yhteyttä. Ehkä ensi kerralla ehditään kiertää kaupunkia vähän enemmän, Simon sanoi.

Erik seurasi, kuinka Simon kumartui suutelemaan Sofiaa poskelle. Hän pani merkille, että naisen reaktio ei ollut täysin vaivaton. Sofia näytti hetken poissaolevalta, kuin jokin olisi pyyhkäissyt hänen lävitseen. Simon sanoi vielä jotain Sofialle, mitä Erik ei kuullut. Sofia vastasi lyhyesti.

Kun ovi heilahti kiinni Simonin perässä, Sofia kokosi vähitellen rentouden takaisin kasvoilleen.

– Nyt olemme kahden, Erik, Sofia sanoi ilmeessään jotain salaperäistä.

– Niin ollaan.

Erikin ja Sofian välinen energia tiivistyi, aivan kuin joku olisi himmentänyt valoa vain heidän kohdallaan. Erikin ajatukset tuntuivat enemmän leijuvan kuin kulkevan suoraviivaisesti.

Hän ei ollut varma, mitä hän tältä yöltä halusi – tai halusiko ylipäänsä muuta kuin olla hetken poissa omista ajatuksistaan. Silti Sofian läsnäolo teki pysymisestä helpompaa kuin lähtemisestä.

Sofia katsoi Erikiä tarkkaan. Erik pystyi helposti kuvittelemaan, miten nainen tarkensi havaintojaan kuin analyytikko taulukon äärellä. Se ajatus katosi, kun Sofian sormenpäät hipaisivat Erikin käsivartta – kevyt kosketus, joka tuntui kuljettavan väreitä pitkin hermoja.

Sofian kollegiaallinen ja hieman leikittelevä sävy väistyi, ja tilalle tuli jotain paljon suorempaa. Erik yritti kerätä ajatuksensa ja rakentaa jonkinlaisen suojan. Silti Sofian läheisyys sai epäilykset hälvenemään. Simon ja Kasper jäivät taka-alalle nopeammin kuin Erik olisi uskonut.

– Sussa on jotain erityistä, Erik. En saa siitä ihan kiinni, mutta musta tuntuu, että meidän oli tarkoitus törmätä tänä iltana, Sofia sanoi.

Sofia nojautui lähemmäs rikkoen viimeisenkin turvallisen etäisyyden. Lämmin hengitys hipaisi Erikin kaulaa ja iho reagoi salamannopeasti. Naisen läheisyys oli yhtä konkreettinen kuin alkoholi hänen veressään. Yhdessä ne tekivät ilmasta hieman paksumpaa hengittää.

Sofian läheisyys sumensi Erikin ajattelua, ei täysin pimeäksi, mutta sen verran, että kulmat pehmenivät. Hän yritti puhua, saadakseen tilanteen hieman enemmän omiin käsiinsä.

– Sofia...

Nimi särähti hänen huuliltaan liian hiljaa, kuin se olisi kaivanut enemmän tukea päästäkseen perille.

– Etsitkö jotain, mikä ravistaisi sut hereille? Jotain, mikä muistuttaa, miltä tuntuu olla elossa? Sofia sanoi ja painautui lähemmäs.

Erik pysähtyi. Kysymys osui liian lähelle sitä pistettä, jota hän juuri yritti vältellä. Hän tunsyi sydämensä lyönnit selkeästi, mutta

ei kokenut niiden olevan vielä hallitsemattomia – enemmänkin merkki siitä, että hän oli tilanteessa, joka vaati valintaa.

– Ehkä, hän sanoi.

– Mä luulen, että tiedän, mitä sä etsit. Sun ei tarvitse pelätä. Anna mun näyttää.

Varoitustani Erikin sisällä ei ollut huuto, vaan vaimea huomautus. Hän tiesi, että tämä yö saattaisi avata ovia, joita hän ei ollut suunnitellut avaavansa.

– En ole varma, onko se hyvä idea.

– Seuraa minua.

Sofian sanat eivät kuulostaneet käskyltä, mutta eivät myöskään olleet pyyntö – hän vain ilmoitti seuraavan loogisen askeleen.

Sofian ote Erikin kädestä oli varma, ja hän lähti viemään Erikiä kohti klubin syvempiä kerroksia. Erikin ajatukset olivat sotkuinen sekoitus varovaisuutta ja uteliaisuutta, eikä kumpikaan saanut selkeää etulyöntiasemaa.

Erik tunsi, ettei ollut täysin oma itsensä. Hänestä tuntui, kuin hän juoksisi portaita alas eikä pystynyt hidastamaan, vaikka hänen olisi pitänyt. Yhden asian hän tajusi selvästi: mitä pidemmälle hän antautuisi tälle illalle, sitä hankalampaa myöhemmin olisi väittää, ettei ollut nähnyt, mihin suuntaan se oli menossa.

Ja silti hän antoi jalkojensa seurata.

Erik seurasi Sofiaa klubin yksityisalueelle. He astuivat tilaan, jossa matala katto ja tummaksi maalatut seinät imivät ääntä. Hämmäryssä nurkissa lymyävät varjot tuntuivat tarkkailevan tulijoita kuin kärsivälliset sivustakatsojat. Kynttilät paloivat lasseissa matalilla pöydillä. Lasiin kuvioitu kultainen logo välähti valossa aina, kun jokin liike sai liekin värähtämään.

Sofia liikkui tilassa kuin tuntisi jokaisen sohvan reunan ja ovenpielten naarmun. Hän analysoi huoneen hetkessä ja jatkoi sitten matkaa. Erik oli nähnyt saman varmuuden kokoushuoneen valkoisen seinän ja PowerPointin sinisen taustan edessä – nyt se vain kulki toisenlaisen lavastuksen läpi.

Sofian mekko aaltoili hänen lanteidensa mukana. Hänen askeleensa vaimenivat paksussa matossa, johon oli imeytynyt hajusteita, hiekkä ja vuosien varrelta kertyneitä salaisuuksia.

Sofia istui sohvalle, kietoi toisen jalan rennosti alleen ja viittoi Erikiä lähemmäs huolettomalla liikkeellä, joka tuntui silti tarkkaan harkitulta. Hänen sormensa piirsivät ilmaan näkymättömän siiman, joka veti Erikiä puoleensa. Ele oli melkein lapsellisen kevyt, mutta siihen sisältyi lupaus – tule tänne, mikään ulkopuolella ei ole hetkeen tärkeää.

Erik Kallio on mies, joka on rakentanut elämänsä kontrollin varaan. Lontoon toimistojen lasiseinien sisällä hän purkaa ongelmat taulukoiksi. Kotona Helsingissä odottavat Anni ja lapset.

Pariisin työviikon piti olla pelkkä välipysäkki. Erik johtaa tutkintaa, joka paljastaa kansainvälisen rahaverkoston ja miehen, jonka nimeä ei lausuta ääneen. Loppuraportti on valmis esiteltäväksi – todisteet koossa, kaikki hallinnassa.

Sitten Erik tekee virheen.

Yksi yö, yksi päätös liian kaukana omista rajoista – ja aamulla muistissa on aukkoja. Hän ei tunnista itseään. Erik selittää itselleen, ettei se ollut hän, mutta tietää valehtelevansa. Silti hän yrittää painaa yön pois mielestään.

Mutta Pariisi ei unohda.

Joku tietää, missä hän oli – ja mitä hän teki. Yksi hairahdus kääntyy aseeksi: vaikenet tai kaikki hajoaa. Uhka ei kohdistu enää raporteihin ja numeroihin, vaan perheeseen, maineeseen ja vapauteen. Erik tajuaa olevansa pelissä, jonka säännöt joku muu on kirjoittanut. Jokainen siirto vie häntä kauemmas itsestään.

Lopulta Erik joutuu kysymään itseltään: mitä hän on valmis tekemään suojellakseen rakkaitaan?

Murtuma on psykologinen trilleri kontrollista, syyllisyydestä ja hetkestä, kun huolellisesti rakennettu elämä alkaa halkeilla. Kontrollista tulee ansa.

